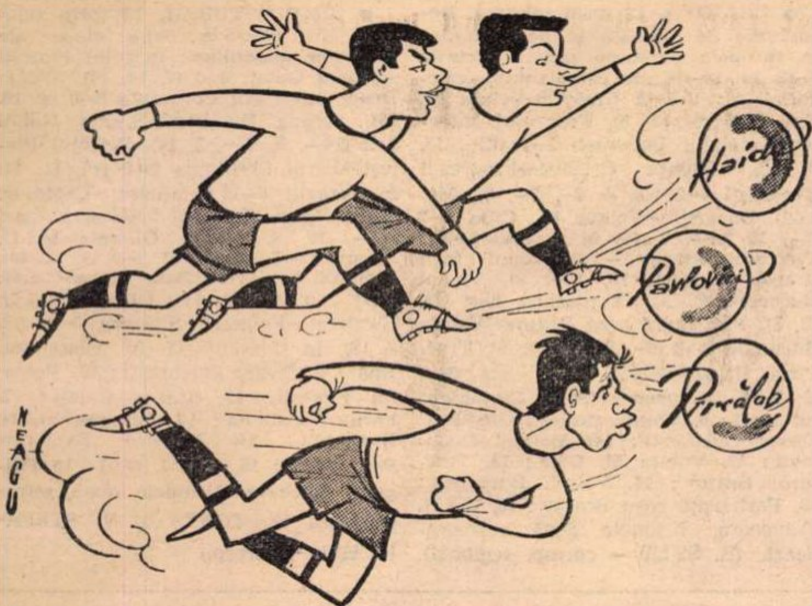
După succesul fotbaliștilor noștri în intilnirea cu echipa R.D.G.

Cele trei „autografe" lăsate în poarta echipei R.D.G.

desen de Neagu Rădulescu

(Urmare din pag. 1)

Victoria finală nu trebuie să ne facă însă să uităm supărarea — justificată — care ne înnegura frunțile la pauză. In prima repriză, echipa romînă a jucat nesatisfăcător. Apărarea s-a lăsat de cîteva ori prea ușor depășită. Și dacă s-a ajuns la cele două goluri primite, ca și la crearea altor faze critice la poarta noastră, aceasta nu se explică numai prin valoarea — de necontestat — a extremelor și a centrului atacant advers, ci în mare măsură prin propriile noastre lipsuri. E nevoie ca antrenorii lotului — ca și jucătorii respectivi — să reflecteze asupra defecțiunilor ce s-au constatat în acest compartiment. Halfii noștri din meciul de duminică au avut și ei cîteva lipsuri. Este drept că au luptat cu abnegație dar trebuie să-i amintim lui Nunweiller IV necesitatea de a-și îmbunătăți serviciul, iar lui Jenei datoria de a nu-și neglija adversarul direct, chiar dacă, dintre cei doi halfi, el era cel căruia îi reveneau mai mult sarcini ofensive. Comportarea atacanților trebuie supusă și ea unei analize atente, care să ducă atît la descoperirea și remedierea lipsurilor individuale cît și la îmbunătățirea jocului de ansamblu. Pentru că în meciul cu R.D.G. unii atacanți nu s-au ridicat la valoarea lor reală. Pîrcălab, Varga, Raksi sînt jucători care pot da echipei un aport mai mare.

Antrenorii echipei noastre (Angelo Niculescu, Silviu Ploeșteanu și Gheorghe Ola, care merită felicitări alături de toți jucătorii care au contribuit la această victorie) trebuie să persevereze pe drumul de muncă temeinică pe care au pornit. Echipa noastră are posibilități. Dibăcia antrenorilor și perseverența jucătorilor trebuie să concure către atingerea aceluiași țel: creșterea continuă a nivelului valoric al reprezentativei noastre, atingerea celui mai important scop al său: calificarea pentru turneul final al Jocurilor Olimpice de la Tokio. Am cîștigat jocul cu R.D.G., ne așteaptă un meci cel puțin la fel de greu, în deplasare, cu echipa Poloniei. Toate acestea nu sînt însă decît etape înaintea meciurilor cu Danemarca, obiectivul principal al acestui an fotbalistic.

Duminică — etapă de campionat

Campionatul categoriei A continuă duminică cu jocurile celei de a 23-a etape. Se vor disputa următoarele jocuri: *Știința Timișoara — Crișana Oradea, Minerul Lupeni — Dinamo București, Progresul București — Știința Cluj, U.T. Arad — Petrolul Ploiești, Rapid București — C.S.M.S. Iași, Farul Constanța — Steaua București, Steagul roșu Brașov — Dinamo Bacău.*

Miine, la Moscova: Lokomotiv — Rapid București

Fotbaliștii de la Rapid București au părăsit ieri dimineață Capitala îndreptîndu-se spre Moscova, unde vor susține mîine o partidă cu Lokomotiv Moscova — semifinală a campionatului internațional feroviar. După cum se știe, sportivii bucureșteni s-au calificat în semifinală în urma jocurilor disputate anul trecut cu Selecționata feroviară a R.S. Cehoslovace: 0—3 la Kosice și 5—0 la București. Lokomotiv Moscova se bucură de o frumoasă reputație în fotbalul sovietic. Actualmente echipa se află pe locul 9 la numai trei puncte de prima clasată și practică un fotbal modern.

Spectatorii bucureșteni vor putea face cunoștință cu această formație săptămîna viitoare cînd va juca la București partida retur cu Rapid. Echipa învingătoare în aceste două jocuri va întîlni în finala competiției pe învingătoarea din jocul (tur—retur) Lokomotiv Sofia — Lokomotive Leipzig. Primul meci are loc tot mîine la Sofia.

Au făcut deplasarea următorii jucători: *Todor, Niculescu, Greavu, Motroc, Macri, Dan Coe, Langa, Gherghina, Dinu, Ozon, I. Ionescu, Georgescu, Jamaischi.* Lotul va fi completat cu jucătorii *Ștefănescu, Năsturescu* și *Kraus* care vor sosi la Moscova direct de la Berlin.

Meciuri amicale

PROGRESUL — STEAUA 3—1 (1—1)

La ora începerii meciului amical de fotbal dintre echipele de categoria A Progresul și Steaua, tribunele stadionului Progresul erau aproape pline. Timpul frumos și jocul plăcut au făcut ca spectatorii să plece mulțumiți. Jocul a fost dinamic, presărat cu faze interesante.

In prima repriză Steaua este aceea care domină, dar ratează numeroase ocazii de a înscrie. În min. 20, la un contraatac al Progresului, scorul este deschis de Stoicescu: 1—0. Trece un minut și Cacoveanu, vrînd să centreze... introduce balonul în plasă: 1—1. După pauză aspectul jocului se schimbă. Cei care domină mai mult sînt jucătorii Progresului. Ei marchează prin Voinea (min. 55 și 68). Scor final: 3—1.

N. TOKACEK — coresp.

RAPID — DINAMO 1—1 (1—0)

Un public numeros a ținut să asiste duminică dimineața, pe stadionul Giulești, la partida amicală dintre echipele Rapid și Dinamo. Deși au dominat majoritatea timpului, rapidiștii au trebuit să se mulțumească cu un rezultat de egalitate, pe de o parte din cauza ineficacității înaintașilor, iar pe de altă parte formei excepționale a portarului Uțu. De notat că în prima repriză dinamoviștii n-au șutat niciodată periculos la poartă! Jocul înghesuit pe centru prestat de feroviari a ușurat sarcina apărării dinamoviste care nu a putut fi surprinsă decît o singură dată în min. 44 cînd Dinu a reluat fulgerător în plasă. La un contraatac al dinamoviștilor în min. 78, Ștefan, infiltrat în linia de atac, aduce egalarea.

GHEORGHE CIORANU
corespondent

U.T. ARAD — ȘTIINȚA TIMIȘOARA 3—3 (2—2)

În lipsa jocurilor de campionat, U.T.A. și Știința au susținut o partidă amicală. Cele 6 goluri au fost marcate de Bîtlan (2) și R. Lazăr pentru Știința, Floruț (2) și Mețcas pentru U.T.A.

ION CIOROGARIU — coresp.

FARUL CONSTAȚA — DINAMO BACĂU 2—1 (2—0)

Joc de factură modestă presărat cu multe greșeli. Au marcat: Dinulescu (min. 17) și Stancu (min. 39) pentru Farul, Eftimie (min. 56) pentru Dinamo.

CORNEL OPREA — coresp.

Miine — optimile de finală ale „Cupei R.P.R."

Mîine se dispută optimile de finală ale „Cupei R.P.R.". Dintre cele 8 partide programate inițial se vor disputa însă numai 6, meciurile Rapid — Steaua și Dinamo București — Dinamo Bacău fiind amînate. Astfel încît programul este următorul:

IND. SÎRMEI C. TURZII — SIDERURGISTUL GALAȚI (la Suceava)

PRAHOVA PLOIEȘTI — PETROLUL PLOIEȘTI (la Ploiești)

MINERUL B. MARE — ȘTIINȚA CRAIOVA (la Hunedoara)

PROGRESUL BUCUREȘTI — GAZ METAN MEDIAȘ (la Cîmpina)

C.S.M.S. IAȘI — A.S.M.D. SATU MARE (la Cluj)

ȘTIINȚA TIMIȘOARA — A.S. CUGIR (la Sibiu)

După cum se vede, începînd cu această etapă, meciurile se dispută pe terenuri neutre.

Reamintim că sferturile de finală vor avea loc la 26 iunie, semifinalele la 10 iulie, iar finala „Cupei R.P.R." ediția 1963 la 21 iulie.

ȘTIRI...

S.M. NR. 13 „MIHAI VITEAZUL" — CAMPIOANĂ ȘCOLARĂ A CAPITALEI

Faza pe Capitală a campionatului republican școlar s-a încheiat duminică pe stadionul Republicii, odată cu disputarea finalei între echipele școlilor medii nr. 13 „Mihai Viteazul" și nr. 6 „Ilie Pintilie". A fost o finală frumoasă, datorită celor două echipe care s-au întrecut în a practica un fotbal tehnic. Victoria a revenit echipei S.M. nr. 13, la scorul de 3—0 (1—0), prin punctele marcate de Chisilovici și Gațu (2). Cu această victorie, S.M. nr. 13 a devenit campioana Capitalei și s-a calificat pentru turneul final. Iată formațiile: S.M. NR. 13: Milea — Florea, Crăciunescu, Suciu — Strîmbeanu, Petrache — Tudoran, Chisilovici, Gațu, Roman, Condurache. S.M. NR. 6: Cristescu — Dunca, Costache, Desagă — Stan, Ene — Drăghici, N. Dobre, Rădulescu (Zaharia), Mitu, Gh. Dobre.

MÎINE LA CONSTANȚA: FARUL — STEAGUL ROȘU

Miercuri se dispută la Constanța partida restantă dintre Farul și Steagul roșu Brașov. Meciul va fi condus de arbitrul bucureștean Emil Martin.

JOCURI DE SELECȚIE PENTRU COPII ÎN GIULEȘTI

Secția de fotbal a clubului Rapid organizează jocuri de selecție pentru copii născuți în anii 1948, 1949, 1950 și 1951. Jocurile au loc pe stadionul Giulești între 15—31 mai a.c. în zilele de luni și miercuri dimineața de la ora 8 și în fiecare marți după amiază începînd de la ora 16. Copiii vor avea asupra lor pantofi de tenis și chiloți de sport.

DISCUȚII

Munca educativă cu copiii și juniorii

Munca noastră, a antrenorilor, a instructorilor și activiștilor sportivi nu poate fi separată de eforturile generale care se fac pentru pregătirea și educarea tineretului în școală, în uzină, pe ogoarele înfrățite ale patriei. Trebuie să înțelegem că sarcinile noastre sînt din ce în ce mai mari și mai de răspundere, că trebuie să desfășurăm o activitate perseverentă pentru a ne aduce contribuția la uriașa muncă ce se desfășoară în țara noastră pentru educarea și formarea viitorilor constructori ai edificiului comunist de mîine. Subliniem acest fapt tocmai pentru a ne preciza poziția pe care trebuie să o avem noi, antrenorii, față de munca noastră.

In R.P. Romînă fotbalul este, fără îndoială, sportul cel mai mult îndrăgit. Fiecare copil este tentat să „bată" cu piciorul o minge, se simte atras spre acest sport.

Se pune însă problema ca din mii și mii de copii și juniori, să găsim pe cei care vor fi sportivii de performanță de mîine. Este o problemă de care trebuie să ne preocupăm în permanență. Nu spun un lucru nou cînd arăt că din masa mare de copii care sînt atrași spre fotbal puțini rămîn la acest sport. Și nu din vina lor ci, printre alții, a antrenorilor. Antrenorii trebuie să descopere căile cele mai potrivite pentru a menține și dezvolta înclinațiile copiilor spre fotbal. În aceasta constă principala noastră sarcină. În această direcție nu pot fi date „rețete" universal valabile. Cel mult, putem discuta despre unele jaloane ale activității noastre. Fiecare antrenor poate folosi metodele cele mai variate. Important este ca toate aceste metode să servească unui plan mai larg, de perspectivă. Cu alte cuvinte, orice metodă ar întrebuința antrenorul el trebuie să stea cu fața spre viitor, să urmărească obiective precise, uneori pe timp îndelungat de cîțiva ani. E o muncă migăloasă, complexă, după cum complex este și sufletul copilului, al juniorului, năzuințele și preocupările lui.

După părerea mea, dacă deseori vorbim despre faptul că cei „mari" au nevoie de o temeinică educație, cu atît mai mult lucrul acesta este necesar celor mici. La baza întregii munci de pregătire, de educare a copilului și juniorului, trebuie să stea munca individuală, cu fiecare în parte. În această direcție, am face o greșeală ireparabilă, dacă ne-am rezuma la o muncă de suprafață, formală.

Iată deci că ni se cere o neobosită muncă de cunoaștere a celor cu care lucrăm, a celor pe care dorim să-i formăm ca buni sportivi. În primul rînd, juniorul, copilul trebuie să vadă în noi un prieten, un părinte, un om apropiat, care-i înțelege bogăția lumii lui interioare, care-i alături de el în orice împrejurare, care-i drept în tot ceea ce face, care-l ajută să-și împlinească visul de a deveni un bun sportiv. Nu îndemn, desigur, pe nimeni să trateze pe elevii lui cu „duhul blîndeții" pentru că aceasta ar fi tot atît de dăunătoare ca și o exigență rău înțeleasă, exagerată. Înainte de a începe munca de antrenor și pe parcursul desfășurării ei, să stăm de vorbă cu fiecare în parte, să aflăm ce gîndesc, care-i sînt preocupările în afară de fotbal, care-i sînt jocurile preferate, cum privește el lumea înconjurătoare, atitudinea celor mari, care-i părerea lui despre muncă. Din aceste discuții antrenorul poate descoperi multe din trăsăturile pozitive și negative ale caracterului elevului său, își poate stabili linia de conduită față de unul sau altul. Antrenorul trebuie să-și consemneze cele constatate, să le rețină, să-și contureze, la nevoie, un plan al muncii de formare a copilului sau juniorului X sau Y. Iar după ce va reuși — și aceasta nu se poate face cît ai bate din palmă — să-i cunoască bine pe toți, este de datoria antrenorului să stabilească punctele comune ale tuturor elevilor săi, să vadă care sînt trăsăturile comune care-i pot apropia, ce activitate ar putea influența în bine asupra tuturor și asupra fiecăruia în parte. S-ar putea ca în munca de educație ca și în cea de pregătire propriu-zisă să fie nevoie ca copiii sau juniorii să fie grupați separat, după nevoile de educație, ținînd seama că unii au nevoie de mai multă atenție din partea antrenorului într-o anumită direcție, alții mai puțină. Oricum, aici trebuie să se procedeze cu mult tact, pentru a nu crea cumva impresia că unii se bucură de mai multă atenție din partea antrenorului iar alții mai puțin. Dacă nu se procedează cu tactul necesar, efectele pot fi contrare celor dorite.

Cu cele arătate mai sus, munca de cunoaștere și respectiv de educare a copiilor și juniorilor de-abia începe. O altă formă pe care o consider absolut necesară este legătura pe care trebuie să o țină antrenorul cu școala. Unii dintre noi fac greșeala de a se limita doar la o legătură — dacă putem spune astfel — prin corespondență cu învățătorii și profesorii. Aceștia din urmă înscriu notele pe un carnet și antrenorul, luînd cunoștință de ele, admite sau nu pe elev la antrenament sau joc. Fără îndoială că va trebui să arătăm elevilor noștri că numai cei ce sînt fruntași la învățătură pot fi admiși într-o echipă sau alta. Dar a limita legătura cu școala doar la amintita „corespondență" înseamnă a face un lucru pe jumătate, sau mai bine zis de-abia să-l începem. Noi trebuie să ținem legătura direct cu profesorii, cu diriginții claselor din care fac parte copiii și chiar juniorii. Pedagogi experimentați, aceștia ne vor fi de un real folos. Împreună putem stabili care sînt minusurile în educația unui elev de-al nostru sau altul, cum trebuie să muncim împreună pentru a-l debarasa de unele apucături, a i le limita pentru a nu lua proporții etc. Profesorul, pedagogul de la școală ne poate fi de ajutor și în ce privește stabilirea unor activități care să umple golurile în educația copiilor și juniorilor.

O altă sarcină a antrenorului este legătura cu părinții. Cum trebuie să procedăm? Fără îndoială că nici aici nu pot fi date rețete. Nu interesează atît de mult forma în care luăm legătura cu părinții, ci mai ales faptul că această legătură să fie permanentă, continuă. În paranteză fie spus, o vizită a antrenorului acasă la părinți poate să stimuleze pe copil sau junior în muncă și învățătură. Din discuțiile cu părinții putem afla unele lucruri interesante. Așa cum știm, părinții sînt aceia care exercită o influență hotărîtoare asupra copilului sau juniorului și sarcina noastră constă tocmai în aceea de a-i ajuta pe părinți în misiunea lor nobilă, în îndeplinirea îndatoririlor cetățenești. Și încă ceva: acasă la elevii noștri le putem descoperi cel mai bine preocupările, trăsăturile pozitive și negative. Nu este exclus să ne dăm seama, în unele locuri, că înseși părinții greșesc în munca de educare a copilului sau juniorului și atunci — desigur, cu mult tact — trebuie să intervenim, să înlăturăm greșelile care ar putea fi dăunătoare mai devreme sau mai tîrziu.

Am lăsat mai la urmă o problemă pe care țin să o subliniez în mod deosebit. Noi, antrenorii de copii și juniori, constatăm cu multă bucurie că organizațiile de pionieri și de tineret au o influență pozitivă în educarea comunistă. Este de datoria noastră să ținem o legătură permanentă cu organizațiile din care fac parte elevii noștri, copiii și juniorii.

Unii copii și juniori merg bine pentru o perioadă, participă cu regularitate la antrenamente, fac progrese de care ne bucurăm și dintr-o dată ne trezim fie că nu mai vin la antrenamente, fie că nu mai participă cu aceeași însuflețire. În asemenea situații, trebuie să căutăm cauzele. Putem avea în multe situații ajutorul organizației de pionieri și a celor de tineret. Sîntem datori să participăm la unele adunări, să cerem permisiunea de a fi alături de propriii noștri elevi atunci cînd ei sînt puși în discuția opiniei. Trebuie să găsim timp pentru a afla care este munca ce o desfășoară organizația de pionieri și de tineret, pentru a ne ajuta, pentru a-l educa pe propriul nostru elev. De altfel, în munca de educare planul nostru de muncă trebuie discutat în amănunțime cu organele conducătoare ale organizațiilor de partid și de U.T.M. Aceasta va spori eficacitatea muncii noastre de educație, mărește posibilitatea de urmărire a fiecăruia în parte etc.

★

Am arătat mai înainte că copiilor le este proprie o înclinare firească spre sport, iar băieților în special spre fotbal. Antrenorul are datoria ca flacăra acestui entuziasm să nu se stingă, ci dimpotrivă. Cum putem să facem acest lucru? Cum putem să le dezvoltăm dragostea față de fotbal?

În primul rînd cred că trebuie să le vorbim copiilor despre frumusețea acestui sport, să le arătăm cîte satisfacții poate oferi. Fiind desigur ponderați în etalarea acestor fapte, trebuie să le vorbim despre tradițiile fotbalului din țara noastră, să le povestim despre marii jucători și echipe ale țării, să arătăm cum și în ce împrejurări s-au ridicat aceștia. Trebuie să le arătăm copiilor că în trecut, pentru a putea practica sportul, se cereau sacrificii mari, că viața sportivilor era o viață plină de mizerie și nesiguranță. Să comparăm viața sportivilor din trecut, cu viața sportivilor în condițiile de azi. Copiii și juniorii trebuie educați în așa fel încît să prețuiască aceste condiții minunate oferite lor de partid și guvern.

Unii dintre noi consideră că pot educa pe copii și juniori limitîndu-se la cîteva referate, conferințe sau ședințe moralizatoare. Cu copiii și juniorii trebuie însă înlăturate formele greoaie, neatractive; o discuție vie, tinerească poate face uneori mai mult decît unele conferințe și referate.

Munca de stimulare trebuie să stea permanent în centrul preocupărilor antrenorului. Un succes cît de mic la învățătură, la antrenament, în comportarea luată sub aspect general, trebuie scos în evidență. Este greșită atitudinea acelora care, în sinea lor se bucură de progresele elevilor săi dar nu le spun nimic, considerînd că — cine știe? — spunîndu-le, s-ar înfumura. Să arătăm copiilor că le prețuim munca, eforturile, că-i îndrăgim, cu atît mai mult cu cît depun mai mult interes în învățătură, cu cît sînt mai disciplinați și mai ascultători la antrenamente, la școală, în familie.

O evidențiere în fața tuturor, o promovare în echipă pot influența în bine. Pe lîngă acestea, după cum am arătat, prin legătura cu școala, cu organizațiile de pionieri și cele de tineret poate fi găsită o gamă întreagă de posibilități de stimulare a celor ce se evidențiază, a celor ce fac progrese în pregătire și educație. Ceilalți să fie îndemnați în permanență să urmeze exemplul celor buni. Unii dintre noi fac greșeala de a arăta, fără temei, că copilul sau juniorul X sau Y poate deveni un jucător bun iar altul nu. Să nu ne mai așteptăm în astfel de situații ca cei care sînt „fără perspectivă" să mai muncească cu tragere de inimă. A-i pune pe unii într-un complex de inferioritate față de alții înseamnă a porni la muncă cu un colectiv care are o aripă puternică, viguroasă, iar alta ciuntită, plăpîndă. Iată de ce consider că trebuie să ne ferim de astfel de aprecieri.

Vorbindu-le copiilor și juniorilor despre frumusețea sportului cu balonul rotund, despre satisfacțiile pe care el le oferă nu trebuie să ne sfiim să le arătăm că pentru a ajunge la nivelul dorit e nevoie de muncă, efort, sudoare, renunțare la unele plăceri efemere. Să le arătăm că vor reuși numai cei care vor munci cu perseverență, care vor duce o viață ordonată, o viață de sportiv. Să le spunem că procedînd altfel se exclud singuri din sport. Să-i facem să nu uite nici o clipă că satisfacțiile nu vin fără muncă, iar talentul moare dacă nu este așezat pe temelia solidă a perseverenței, a muncii pline de elan și dăruire.

În acest complex de activități nu trebuie să uităm nici o clipă că trebuie să lucrăm în perspectivă. Mai întîi, trebuie să stabilim la copii, să le fixăm în memorie cunoștințele care le sînt necesare pentru practicarea fotbalului. În această primă etapă nu trebuie să forțăm lucrurile. Antrenamentele noastre trebuie să se desfășoare într-o atmosferă tinerească, să fie atractive.

În a doua etapă trebuie să orientăm activitățile noastre spre consolidarea și lărgirea cunoștințelor în jocul de fotbal. Cunoscînd posibilitățile fizice ale fiecăruia să insistăm mai mult spre înlăturarea acelor deficiențe care, mai tîrziu, pot să-i frîneze dezvoltarea.

În cea de a treia etapă va trebui să muncim în așa fel încît să perfecționăm cunoștințele elevilor noștri. Firește, toate acestea privesc latura tehnică a muncii noastre. Dar am amintit de ele pentru faptul că munca noastră educativă trebuie să ducă la atingerea scopului propus. Altfel, munca noastră ar fi lipsită de obiect.

★

Tema în legătură cu munca educativă cu copiii și juniorii este prea vastă pentru a fi epuizată într-un articol. Socotesc însă că antrenorii trebuie să militeze pentru formarea unor viitori jucători desăvîrșiți, din rîndurile copiilor și juniorilor. Pentru aceasta, nu trebuie să alergăm după performanțe imediate, să nu supunem pe copii și pe juniori la eforturi care sînt peste puterile lor. Să nu existe antrenor care să nu aibă un plan de perspectivă, pentru cîțiva ani. Fiecare dintre noi să urmărească același scop: să dăm fotbalului nostru oameni pregătiți multilateral, sportivi compleți, cetățeni conștienți ai patriei noastre socialiste.

FRANCISC ZAVODA — antrenor